

som den almindelige Valgret vil faa, og jeg vilde ønske, at det ærede Medlem havde det samme.

Ellinger: Jeg vil ikke sige, at det ærede Medlem for Vordingborg (Carl Hansen) paa nogen illoyal Maade har refereret, hvad jeg har sagt, thi det ærede Medlem har jo ikke haft noget Fortryk at holde sig til og kan altsaa have misforstaaet mig, men jeg har ikke paa nogen Maade anket over, at et Forslag, som var fremsat i Aaret 1900, ikke blev gennemført. Dette vilde tilmed have været ganske uberettiget, thi dels blev det forelagt den 18. Januar i en Samling, der sluttede den 30. April, saa det var virkelig rimeligt nok, at Forslaget ikke kunde blive gennemført, men tilmed har det overhovedet ikke været hernede i Folketinget. Altsaa, noget saa urimeligt som at paastaa, at det ikke blev fremmet og at anke derover, kunde ikke falde mig ind. Nej, det, jeg blot fandt Anledning til at bemærke, var, at jeg beklagede, at der ikke fra Ministerens Side overfor Folketinget var blevet peget paa de værdifulde Oplysninger, som findes i Anmærkningerne til det Forslag, som jeg her nævnte. Dette vilde jo nemlig i høj Grad have lettet Forhandlingerne om Forslaget, hvis disse værdifulde Oplysninger vare blevne dragne frem for Folketinget. For øvrigt tror jeg ikke, der er Grund til overfor dette Forslag at drage Provisorietiden frem, for, som sagt, Forslaget har ikke været i Folketinget, og for øvrigt blev der gennemført i de Aar saa mange Love af endda langt mere politisk Natur end dette, der er fri for Politik, saa de Bemærkninger, det ærede Medlem henvendte til mig, tror jeg laa paa en overmaade løs Grund.

Justitsministeren (Alberti): Det er fra forskellige Sider blevet fremhævet, at det, hvorom det særlig gælder ved Behandlingen af dette Lovforslag, er, at man ikke kommer til at træde Forældrene for nær. Det er noget, som jeg altid har gjort gældende, hver Gang denne Sag har været til Behandling i dette høje Ting, og det er ogsaa af Hensyn hertil, at jeg har ladet disse Aar gaa hen, efter at jeg havde tiltraadt min nuværende Stilling, inden dette Lovforslag blev fremsat. Selvfølgelig er det en let Sag, det gaar jo meget hurtigt at foretage de fornødne Redaktionsændringer i et saadant Kommissionsforslag, naar man først er kommen paa det rene med, i hvilken Retning de skulle gaa, men

saa længe man gaar under Tvivl og Tøven om, hvorvidt man ved en bestemt Ordning gaar for vidt, eller hvorvidt man gaar tilstrækkelig vidt, er det, Tiden gaar, saaledes som den er gaaet i dette Tilfælde. Jeg nævner dette overfor et Par Medlemmer, som have anket over, at der er gaaet saa lang Tid, inden Lovforslaget er kommet frem. Særlig nævner jeg dette overfor det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe), som har siddet og ventet og ventet paa, at Kommissionsforslaget skulde blive forelagt Rigsdagen. Men det er ikke noget Grundlag, hvorpaa det ærede Medlem kan rette Bebrejdelser mod mig, thi naar det ærede Medlem og hans Venner have ventet med saa glubende Utaalmodighed, hvorfor have de saa ikke selv fremsat Kommissionsforslaget, enten som det var, eller saadan som det efter deres Mening, Teori og Ideal burde gøres til Lov? Ellers pleje de hverken at frygte for at tage Lovforslag andetsteds fra og fremsætte dem, og heller ikke pleje de i det hele at være bange for at sætte Lovforslag frem. Jeg skulde ikke have sagt dette, naar ikke det ærede Medlem var fremkommet med denne Bebrejdelse. Det ærede Medlem har ikke haft Grund til at fremkomme med nogen Bebrejdelse. Lige saa lidt har det ærede Medlem haft Grund til at komme med den Bebrejdelse, som atter og atter er kommen fra socialdemokratisk Side, at vi gøre alt muligt for de firbenede, men intet for de tobenede. Det er nemlig ganske urigtigt. Det er den Slags Sprickworter, som gøre sig godt paa politiske Agitationsmøder, hvor der er en Forsamling, som er tilstrækkelig ensidig til at goutere den Slags Ting, men her i Rigsdagen passer det ikke godt at komme med den Slags Paastande, thi vi ere for mange, der vide, at det forholder sig modsat, vi ere for mange, der vide, at der Aar for Aar udredes Millioner efter Millioner til Bedste for de tobenede, saaledes, at hvad der bliver udredet til de firbenede, er for intet at regne i Sammenligning dermed. Jeg skal blot eksempelvis nævne Udgifterne til Skolevæsenet, Sygevæsenet, Alderdomsunderstøttelse, og jeg kunde nævne en hel Række af Bevillinger, der gives for fattigt stillede Medborgere og Medborgerinder, der hver for sig udgøre Millioner og atter Millioner, saaledes at det ærede Medlem er fuldstændig uberettiget til at komme med denne Frase om, at vi gøre alt muligt for de firbenede og ingen Ting for de tobenede. Han var ogsaa uberettiget til at gøre gældende, at